

Sygn. akt III Pa 25/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Sędziowie:	SSO Bożena Beata Bielska (spr.) SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2015r. w O.

sprawy z powództwa P. K. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w W. B.

o uchylenie orzeczenia nr 1 wydanego dnia 17 marca 2014r. przez Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W. w postępowaniu odwoławczym (OI/K-1251-1/14/479), wymierzającego P. K. (1) karę dyscyplinarną nagany i o uchylenie kary dyscyplinarnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 22 czerwca 2015r. sygn. akt IV P 73/14

orzeka:

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w całości i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje.

Sygn. akt III Pa 25/15

UZASADNIENIE

Powód P. K. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Dyrektorowi Okręgowemu Służby Więziennej w W. wniósł o uchylenie Orzeczenia nr 1, wydanego w dniu 17 marca 2014r. przez Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W. i o uchylenie nałożonej kary dyscyplinarnej oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie powód wskazał, że Orzeczeniem nr (...) z dnia 11 października 2013r. Dyrektor Zakładu Karnego w W. B. orzekł o wymierzeniu wobec niego kary dyscyplinarnej ostrzeżenia o niepełnej przydatności na

zajmowanym stanowisku służbowym. Kara została nałożona z tego powodu, iż nie dopełnił obowiązków służbowych i nie wprowadził do systemu N. .N.nagród dla skazanych z art. 138 § 1 pkt.7 k.k.w., na podstawie których udziela się takiego zezwolenia bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego, po raz pierwszy, w skutek czego dwóch skazanych korzystało z widzeń poza terenem jednostki, bez wprowadzonych do systemu N. .N.nagród. Powód podał, że na skutek jego odwołania od w/w orzeczenia Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w W. Orzeczeniem nr 4 z dnia 29 listopada 2013r. uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez przełożonego dyscyplinarnego, zlecając jednocześnie szereg czynności koniecznych do przeprowadzenia. Kolejnym Orzeczeniem, z dnia 13 stycznia 2014r., nr (...), Dyrektor Zakładu Karnego w W. B. zdecydował o wymierzeniu mu kary dyscyplinarnej ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym. Powód wskazał, że od tego orzeczenia złożył odwołanie a po jego rozpoznaniu orzeczeniem nr 1 wydanym w postępowaniu odwoławczym dnia 17 marca 2014r. Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w W. (sygn. L.dz.OiIK- (...) -1/14/479) uchylił Orzeczenie nr (...) z dnia 13 stycznia 2014r. Dyrektora Zakładu Karnego w W. B. (sygn. L.Dz.S/K-1251/2113 (...)) w części i wymierzył karę dyscyplinarną nagany.

Zdaniem powoda organ prowadzący postępowanie dyscyplinarne nie zastosował się do obowiązku wyjaśnienia okoliczności sprawy, nie odniósł się do kwestii, czy po stronie skarżącego istniał obowiązek weryfikacji i sprawdzenia danych podanych w „Liście skazanych udających się na widzenia bez dozoru poza terenem ZK na okres 30 godzin w myśl art. 138 § 1 pkt 7 k.k.w. wOZ P." z danymi wprowadzonymi do systemu (...). (...). Nadto organ nie poddał analizie istnienia procedury lub jej braku w zakresie sporządzania i wprowadzania do systemu (...). (...) skazanemu wniosku o udzielenie nagrody, a należy podkreślić wyłącznie "możliwość", nie zaś "obowiązek" wychowawcy, czy innego przełożonego skazanego, sporządzenia wniosku o udzielenie nagrody i dopiero na tej podstawie Dyrektor ZK W. B. lub jego Zastępca podejmuje ostateczną decyzję w tym przedmiocie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pełnomocnik pozwanego w pierwszej kolejności podniósł, iż zgodnie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej jednostkami organizacyjnymi Służby Więziennej, są:

- 1) Centralny Zarząd Służby Więziennej;
- 2) Okręgowe Inspektoraty Służby Więziennej;
- 3) Zakłady Karne i Areszty Śledcze;
- 4) Centralny Ośrodek Szkolenia Służby Więziennej oraz ośrodki szkolenia Służby Więziennej i ośrodki doskonalenia kadr Służby Więziennej.

W świetle art. 3kp pracodawcą, mającym zdolność sądową, jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, zatrudniająca pracowników. Ponieważ powód pełni służbę w ZK w W. B. AŚ a ta jednostka organizacyjna jest jego pracodawcą, to ona jest właściwa do występowania po stronie pozwanej, a nie organ Służby Więziennej o którym mowa w art. 7 pkt. 2 ustawy o Służbie Więziennej, pomimo że rozstrzygał on odwołanie od orzeczenia o ukaraniu dyscyplinarnym.

Pełnomocnik pozwanego wskazał, że przeciwko powodowi zostało przez Dyrektora ZK w W. B. wszczęte postępowanie dyscyplinarne o to, że w dniu 22 sierpnia 2013r. nie dopełnił obowiązków służbowych i nie wprowadził do systemu N..NET nagród dla skazanych z art. 138 § 1 pkt 7k.k.w., na podstawie których udziela się takiego zezwolenia bez dozoru poza obrębem zakładu karnego po raz pierwszy, w skutek czego dwóch skazanych korzystało z widzeń poza terenem jednostki bez wprowadzonych do systemu N..NET nagród, co stanowiło zgodnie z art. 230 ust. 3 pkt. 4 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej naruszenie dyscypliny. Pozwany wskazał, że sam obwiniony nie przeczy, iż to przez jego niedopatrzenie nagród dwóch skazanych nie wprowadzono do systemu N..NET. Przyczyn zaistnienia tego niedopatrzenia dopatruje się jednak nie w swoim postępowaniu, a w nieodpowiednim "nadzorze", a więc nie zweryfikowaniu przez przełożonego, w odpowiednim czasie, dokumentacji którą on sporządzał. Tymczasem obwiniony otrzymał polecenie przełożonego załatwienia formalności skazanych opuszczających zakład karny w trybie

art. 138 § 1 pkt 7 k.k.w. i nie wykonał go prawidłowo. Również informacja mł. chor. H. B. (1) w dniu 22.08.2013r. o niewłaściwym załatwieniu spraw skazanych została przez niego zignorowana w stosunku do dwóch skazanych, dlatego kara jest prawidłowa.

W piśmie procesowym z dnia 09.07.2014r., pełnomocnik powoda wniosła o ustalenie – w przypadku uznania przez Sąd - iż odwołanie wniesione na podstawie art. 263 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej stanowi pozew, zgodnie z art. 187 kpc w zw. z art. 459 kpc w zw. z art. 476 kpc, iż w sprawie w charakterze pozwanego winien występować Skarb Państwa - Zakład (...) w W..

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Ostrołęce uchylił w całości orzeczenie nr 1 wydane dnia 17 marca 2014r. przez Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W. w postępowaniu odwoławczym (OI/K-1251-1/14/479) i uchylił nałożoną na powoda P. K. (1) tym orzeczeniem karę dyscyplinarną nagany. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Rejonowy ustalił, że mł. chor. P. K. (1) jest funkcjonariuszem Służby Więziennej, pełniącym służbę w Zakładzie Karnym w W. B. na stanowisku młodszego wychowawcy. W 2013r. P. K. (1) pełnił obowiązki w P. - w Oddziale Zewnętrzny Zakładu Karnego W. B.. Przełożonym powoda P. K. (1), sprawującym nad nim bezpośredni nadzór, był P. K. (2). W roku 2013 P. K. (1) nie był jeszcze na tyle doświadczonym funkcjonariuszem, by wszystkie obowiązki wychowawcy wykonywać samodzielnie. W sierpniu 2013r. po raz pierwszy brał udział w przygotowywaniu części dokumentacji, związanej z najwyższą formą nagród dla skazanych, tj. nagrodą widzenia bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego z osobą najbliższą lub osobą godną zaufania, na okres nie przekraczający jednorazowo 30 godzin. Sąd ustalił, że wychowawca sporządza projekt oceny okresowej w stosunku do każdego osadzonego i tam są sformułowane wnioski o przyznanie nagród. Do projektu załączona jest prognoza kryminologiczno - społeczna. Na podstawie tego projektu komisja penitencjarna podejmuje stosowne decyzje co do nagród. Po pozytywnym zaopiniowaniu wniosku przez komisję penitencjarną skazany oczekuje na konkretne zawnioskowanie przez wychowawcę o udzielenie mu nagrody, w tym widzenia poza zakładem, lub przepustki. Taki wniosek wychowawca kieruje do Dyrektora zakładu. Wychowawca wnioskuje do Dyrektora drogą elektroniczną, za pośrednictwem systemu N.. (...). Dyrektor również wydaje decyzję drogą elektroniczną, za pośrednictwem tego samego systemu. Na tym etapie nagroda jest udzielona, ale jeszcze nie uruchomiona. Wychowawca uruchamia taką nagrodę za pośrednictwem systemu N.. (...), następnie drukuje decyzję z formy elektronicznej na papierową, a tę formę papierową podpisuje Dyrektor i wówczas zmienia się automatycznie status nagrody w systemie na oczekującą do realizacji. Ciągłe planowaniem tej nagrody dalej w systemie zajmuje się wychowawca, tj. jej terminem, zaplanowanym miejscem pobytu skazanego. Przepustkę najczęściej wystawia Kierownik OZ i czyni to na podstawie dokumentów przedłożonych mu przez wychowawcę. Sąd ustalił, że w Oddziale Zewnętrzny w P. była tworzona lista skazanych przewidzianych do opuszczenia zakładu karnego celem skorzystania z przepustki, była ona tworzona dla funkcjonariuszy działu ochrony i funkcjonariuszy działu kwatermistrzowskiego. W Oddziale Zewnętrzny w P. listę taką tworzył wychowawca, czynił to już po przyznaniu nagrody i po zaplanowaniu w systemie N.. (...) przepustki. Funkcjonariusz służby ochrony, przed fizycznym opuszczeniem zakładu przez skazanego musi „kliknąć” w systemie, że skazany opuszcza zakład, przy czym nie musi weryfikować poprawności i zasadności wystawionej przepustki.

Sąd ustalił, iż P. K. (1) przygotowywał częściowo dokumentację związaną z opuszczeniem przez skazanych terenu zakładu, przygotowywał ją wspólnie i pod kierunkiem funkcjonariusza P. B.. W dniu 18 sierpnia 2013r. została sporządzona lista osób zaplanowanych do wyjścia, na której były m.in. nazwiska Ł. J. i M. K.. Lista ta została sporządzona przez P. K. (1) przy pomocy jego kolegi i dotyczyła zaplanowanych do wyjścia m.in. w dniu 24 i 25 sierpnia. Z tej listy korzysta w OZ w P. dział kwaterunkowy tylko po to, by określony skazany nie został w tym czasie przewieziony do innej jednostki i po to, by ustalić ilość porcji żywniowych. Na tej liście są zarówno osoby, które mają prawo do uzyskania już przepustki i takie które nie mają jeszcze wniosków nagrodowych. Sąd ustalił, że gdy P. B. w sierpniu 2013r. odchodził na urlop, powiedział powodowi, aby ten zaplanował osadzonych do opuszczenia terenu jednostki. Byli wśród nich także osadzeni Ł. J. i M. K., ale co do tych skazanych P. B. uczynił w rozmowie z powodem uwagę, że

ma się nimi nie martwić, bo będą oni ewentualnie korzystali z najwyższej formy nagrody po raz pierwszy, a w stosunku do takich skazanych, decyzję w tym przedmiocie podejmuje Dyrektor.

W dniu 22.08.2013r. (czwartek), P. K. (1) otrzymał telefoniczną informację od H. B. (2), że P. B. nie wprowadził do systemu wniosków nagrodowych dla kilku skazanych, w tym także w stosunku do skazanych J. i K.. Były przepustki w systemie elektronicznym N..NET, lecz nie było ich powiązania z wnioskami nagrodowymi, brak było w systemie N..NET wniosków nagrodowych.

W dniach 24-25 sierpnia 2013r., osadzeni Ł. J. i M. K. po raz pierwszy korzystali z widzeń bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego z osobą najbliższą lub osobą godną zaufania, na okres nie przekraczający jednorazowo 30 godzin. Przepustki, które pozwoliły im fizycznie wyjść poza teren jednostki podpisał P. K. (2), nie czyniąc przy tym weryfikacji dokumentów papierowych z danymi w systemie elektronicznym N..NET. W poniedziałek H. B. (2) ponownie sprawdził przepustki i okazało się że skazani J. i K. wyszli na przepustkę po samym planowaniu, bez nagród. Zadzwoił ponownie do P. K. (1) i powiedział mu o tym. Z rozmowy z powodem wywnioskował, że to powód powiadomi o całej sprawie kierownika K.. Nagrody zostały wprowadzone w poniedziałek, po powrocie skazanych z przepustek. W systemie nagrodę można wprowadzić z datą wstecz.

Sąd ustalił, że przeciwko powodowi zostało wszczęte przez Dyrektora ZK w W. B. postępowanie dyscyplinarne o to, że w dniu 22 sierpnia 2013r. nie dopełnił obowiązków służbowych i nie wprowadził do systemu N..NET nagród dla skazanych z art. 138 § 1 pkt 7 k.k.w., na podstawie których udziela się takiego zezwolenia, bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego, po raz pierwszy, wskutek czego dwóch skazanych korzystało z widzeń poza terenem jednostki, bez wprowadzonych do systemu N..NET nagród, co stanowiło zgodnie z art. 230 ust. 3 pkt. 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej naruszenie dyscypliny służbowej.

Orzeczeniem nr (...) z dnia 11 października 2013r., Dyrektor Zakładu Karnego w W. B. (sygn. L.Dz. S/K-1251/2/13/19131) wymierzył wobec powoda P. K. (1) karę dyscyplinarną ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym. W dniu 23 października 2013r. P. K. (1) złożył odwołanie od Orzeczenia nr (...) z dnia 11 października 2013r. Dyrektora Zakładu Karnego w W. B. (sygn. L.Dz.S/K-1251/2/ (...)).

Po rozpoznaniu odwołania, Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w W., Orzeczeniem nr 4 wydanym w postępowaniu odwoławczym z dnia 29 listopada 2013r. (L. dz. OIK- (...)- (...)) uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez przełożonego dyscyplinarnego, jednocześnie zlecając szereg czynności i ustaleń koniecznych do przeprowadzenia w postępowaniu dyscyplinarnym.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego, Orzeczeniem nr (...) z dnia 13 stycznia 2014r., Dyrektor Zakładu Karnego w W. B. (sygn. L.Dz.S/K-1251/2/13/635/14) uznał, że w dniu 22 sierpnia 2013r. mł. chor. P. K. (1) nie dopełnił obowiązków służbowych i nie wprowadził do systemu (...). (...) nagród z art. 138 § 1 pkt 7 kkw, na podstawie których udziela się skazanym zezwolenia na widzenie bez dozoru poza obrębem zakładu karnego, z osobą najbliższą lub godną zaufania, na okres nie przekraczający jednorazowo 30 godz., wskutek czego dwóch skazanych korzystało z widzeń poza terenem jednostki, bez wprowadzonych do systemu (...). (...) nagród, co stanowi naruszenie dyscypliny służbowej określone wart. 230 ust 3 pkt 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej i wymierzył mu karę dyscyplinarną -- ostrzeżenie o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym.

Dnia 29 stycznia 2014r. P. K. (1) złożył odwołanie od w/w Orzeczenia. Po jego rozpoznaniu Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w W. Orzeczeniem nr 1 wydanym w postępowaniu odwoławczym dnia 17 marca 2014r. (sygn. L.dz.OIK- (...)-1/14/479) uchylił Orzeczenie nr (...) z dnia 13 stycznia 2014r. Dyrektora Zakładu Karnego w W.-B. w części i wymierzył mł. chor. P. K. (1) karę dyscyplinarną nagany.

Zdaniem Sądu powództwo P. K. (1) jest uzasadnione.

Sąd uznał, że odwołanie wniesione na podstawie art. 263 ustawy z dnia 09 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej stanowi pozew, zgodnie z art. 187 kpc w zw. z art. 476 kpc, czy też w drodze analogii - z treścią art. 112 § 1 i 2kp, stąd

niezbędnym było dokonanie zmiany po stronie pozwanego, co też ostatecznie uczyniła pełnomocnik powoda i wniosła o ustalenie, iż w sprawie w charakterze pozwanego winien występować Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W.. Zakład Karny W. B. w W. jest jednostką organizacyjną, będącą pracodawcą skarżącego.

Zdaniem Sądu Rejonowego, kara nałożona na P. K. (1) nie była uzasadniona. Rzeczywiście, jak wskazał P. K. (1), on nie wprowadzał do systemu elektronicznego wniosków nagrodowych dla dwóch skazanych, tj. Ł. J. i M. K., którzy w dniach 24-25 sierpnia 2013r. korzystali z widzeń bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego z osobą najbliższą lub osobą godną zaufania, na okres nie przekraczający jednorazowo 30 godzin. Sąd podkreślił, że powód zaprzeczał, aby było to niedopatrzanie z jego strony, a w postępowaniu tym nie wykazano, by ciążył na nim taki obowiązek. Nadto, wcale nie dlatego osadzeni wyszli poza teren OZ w P., na widzenia bez dozoru, poza obrębem zakładu, a właśnie za to nałożono na P. K. (1) ostatecznie karę dyscyplinarną nagany. Niezależnie przecież od okoliczności, czy takie wnioski byłyby w systemie N..NET, czy też nie – jak w tym wypadku, do skorzystania przez skazanego z widzenia bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego, konieczna jest decyzja. Dodatkowo ci osadzeni korzystali w dniach 24-25 sierpnia 2013r. z tej formy nagród po raz pierwszy, a co do takich osadzonych decyzje pozwalające na skorzystanie przez nich z tego rodzaju nagrody wydaje Dyrektor. P. K. (1) był on wówczas mało doświadczonej w obowiązkach wychowawcy funkcjonariuszem i przed okresem 24-25 sierpnia 2013r. po raz pierwszy brał udział w przygotowywaniu części dokumentacji, związanej z tą formą nagrody. Nadto był to okres urlopowy, P. B., który akurat odchodził na urlop, przekazał P. K. (1), by ten zaplanował osadzonych do wyjścia, lecz jednocześnie wyraźnie wskazał, że osadzonymi J. i K., P. K. (1) ma się nie martwić, bo co do nich – jako wychodzących na taką formę nagrody po raz pierwszy, decyzję podejmuje Dyrektor. P. K. (1) wykonał więc polecenie - zaplanował osadzonych do wyjścia, lecz nie wykraczał poza swoje kompetencje i osadzonymi J. i K. – „nie martwił się”, a nadto nie czuł się w tej sytuacji umocowany do jakichkolwiek czynności, związanej z ich wnioskami nagrodowymi. Zdaniem Sądu nie wykazano w postępowaniu, by P. K. (1) otrzymał polecenie przełożonego załatwienia formalności skazanych opuszczających zakład karny w trybie art. 138 § 1 pkt 7 k.k.w. i nie wykonał ich prawidłowo. Powód zaprzeczał, aby P. K. (2) wydał mu polecenie, aby przygotował całość dokumentacji, na podstawie której skazani opuszczą OZ w P. w dniach od 22 do 31 sierpnia 2013r. w związku z nagrodami z art. 138 § 1 pkt 7 i 8 k.k.w. oraz przepustką z art. 92 pkt 9 kkw. P. K. (2) zeznał zaś tylko, że P. K. (1) miał przygotować taką dokumentację, ale to dotyczyło przypuszczeń świadka, nie zaś jego wiedzy. Świadek ten nie zeznał także, by wydał takie polecenie P. K. (1). Nie wynika to też z zeznań świadków, w tym z zeznań kierownika Oddziału Zewnętrzny w P. Zakładu Karnego w W. B. - por. P. K. (2), a wprost zaprzeczył temu P. K. (1) zeznając, że odchodząc na urlop P. B. polecił mu jedynie zaplanowanie skazanych do opuszczenia terenu zakładu. Nie było natomiast mowy o przygotowaniu kompletnej dokumentacji, tym bardziej, że P. K. (1) był niedoświadczonej w tym względzie. Sąd wskazał, iż z zeznań świadka P. K. (2) i P. B. wynika, że powód jako nowy funkcjonariusz, wszystkie czynności związane z nagrodami dotyczącymi wyjścia poza teren robił w obecności innych wychowawców a P. B. uczył powoda czynności dotyczących tych nagród, w jednym tygodniu pokazywał wszystkie czynności powodowi, a w drugim tygodniu powód robił te czynności samodzielnie. Sąd powołał się też na zeznania świadka H. B. (1), który stwierdziwszy w dniu 22.08.2013r. nieprawidłowości przy wprowadzaniu nagród do systemu N..NET, poinformował o tym P. K. (1), ale jednocześnie wyraził się, że to P. B. nie wprowadził do systemu wniosków nagrodowych dla dwóch skazanych. Zdaniem Sądu z zeznań tego świadka nie wynika, by H. B. (1) zwracał się o usunięcie tych nieprawidłowości do P. K. (1), powód natomiast, w poczuciu obowiązku, przy nieobecności P. B., podjął próbę mającą doprowadzić do poinformowania o niej przełożonych. Z zeznań świadka H. B. (1) wynika, iż o braku nagród w poinformował powoda a z rozmowy z nim wywnioskował, że to powód powiadomi kierownika K..

W ocenie Sądu P. K. (1) miał zaplanować osadzonych do opuszczenia OZ, nikt nie zlecał mu jednak przygotowania całości dokumentacji z tym związanej. Nadto to nie w gestii P. K. (1) pozostawało również podpisanie papierowej decyzji, zezwalającej na skorzystanie przez skazanych z tego typu nagród, ani również uprzednie wydanie decyzji w tym zakresie w formie elektronicznej. Byli to ci osadzeni, w stosunku do których decyzje podejmował Dyrektor. Sąd zaznaczył też, że z zakresu obowiązków wychowawcy ZK nie wynika, że wychowawca ma obowiązek wnioskowania o tego typu nagrodę, jest to jego kompetencja. Nadto ani z akt postępowania dyscyplinarnego, ani też z materiału dowodowego nie wynika, by ktokolwiek poza P. K. (1) poniósł jakąkolwiek karę z tego tytułu, że osadzeni J. i K. w dniach 24-25 sierpnia 2013r. skorzystali z widzeń bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego. Sąd powołał się również

zna zeznania świadka P. K. (2) - Kierownika Oddziału Zewnętrznego w P. Zakładu Karnego w W.-B., który podpisał przepustki dotyczące osadzonych J. i K. a nie upewnił się, czy są wydane decyzje o przyznaniu tych nagród.

Sąd wskazał, że powód przyznał, iż nie wprowadził do systemu N..NET wniosków nagrodowych skazanym Ł. J. i M. K., ale jednocześnie wskazywał, że nie był do tego zobowiązany, a nadto nie dlatego korzystali oni w dniach 24-25 sierpnia 2013r. z zezwoleń na widzenie bez dozoru poza obrębem zakładu karnego. Brak tej adnotacji w elektronicznym systemie nie mógł przyczynić się do skorzystania z osadzonych z tej formy nagrody. Wyjście osadzonych poza teren OZ w P. odbyło się przecież na podstawie dokumentu, tj. decyzji, której nie wystawił P. K. (1). Powód nie wystawił także przepustek tym osadzonym. W ocenie Sądu P. K. (1) mógł mieć wymierzoną karę dyscyplinarną co najwyżej za sam fakt nie wprowadzenia wniosków nagrodowych do systemu. Nadto także wówczas należałoby wykazać, z czego taka powinność po stronie powoda wynikała, a i tego w tym postępowaniu strona pozwana nie wykazała, a przypisując powodowi - w sposób zupełnie nieuprawniony - skutek w postaci skorzystania ze skazanych z widzeń poza terenem Zakładu, tym bardziej powinna.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 kpc, a wysokość kosztów zastępstwa prawnego ustalił w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od tego wyroku wniósł Skarb Państwa-Zakład Karny w W. B., zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił:

- 1/ naruszenie art.233 kpc poprzez dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów,
- 2/ sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wniósł o zmianę wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że pozwany już w odpowiedzi na pozew stwierdził, że por. P. K. (2) - kierownik Oddziału Zewnętrznego w P. Zakładu Karnego w W. B. wydał obwinionemu mł. chor. P. K. (1) polecenie, aby przygotował całość dokumentacji, na podstawie której skazani opuszczą OZ w P. w dniach od 24 do 25 sierpnia 2013r. w związku z nagrodami z art. 138 § 1 pkt 7 i 8 kkw oraz przepustką z art. 92 pkt 9 kkw. Wynika tak z zeznań por. P. K. (2), zachowania mł. chor. H. B. (1), który stwierdziwszy w dniu 22.08.2013r. nieprawidłowości przy wprowadzaniu nagród do

systemu (...), o ich usunięcie zwrócił się nie do kogo innego, tylko do obwinionego, jak i z zachowania samego obwinionego, który podejmował w tym zakresie wszelkie czynności mające doprowadzić do realizacji nagród na widzenie bez dozoru, poza obrębem zakładu karnego, z osobą najbliższą lub osobą godną zaufania, na okres nie przekraczający jednorazowo 30 godzin. Niewątpliwie też z materiału dowodowego wynika, iż obwiniony, mimo takiego obowiązku, nie wprowadził do systemu (...) nagród, o których mowa w art. 138 § 1 pkt 7 kkw, dwóm skazanym, tj. Ł. J. i M. K., i korzystali oni w dniach 24-25 sierpnia 2013r. z zezwolenia na widzenie bez dozoru poza obrębem zakładu karnego.

Apelujący podniósł, że postępowanie przed Sądem I Instancji nie dość, że tego stanu nie modyfikowało to dodatkowe fakty i okoliczności w nim ujawnione zdawały się jeszcze ten stan dodatkowo rozjaśniać, jednoznacznie wskazując na to, iż powodowi słusznie została wymierzona kara dyscyplinarna nagany. Mimo tego Sąd I instancji uwzględnił powództwo P. K. (1). Pozwany zaznaczył, że Sąd w swoich ustaleniach dla uzasadnienia kierunku orzeczenia przywoływał fakty, które nie mają odbicia w materiale dowodowym. Zdaniem pozwanego Sąd pominął przepisy i praktykę obowiązującą w zakresie udzielania nagród. Zgodnie z ówczesną praktyką jeden z kilku wychowawców Oddziału Zewnętrznego Zakładu Karnego w W. B. w P., wyznaczony każdorazowo przez kierownika, typował spośród skazanych, co do których komisja penitencjarna nie widziała przeszkód aby opuszczali samodzielnie zakład karny, osoby które zasługiwały na uzyskanie nagrody. Sporządzał listę tych skazanych, którzy mieli opuścić zakład w

konkretnym dniu. Po sporządzeniu tej listy, w formie papierowej, wychowawca planował wyjścia wytypowanych skazanych, także w systemie (...). Do systemu (...) musiał następnie wprowadzić wnioski nagrodowe dla wszystkich skazanych, których zaplanował do opuszczenia zakładu w tym trybie. Konieczność wprowadzenia tych wniosków dotyczyła wszystkich skazanych, niezależnie od tego czy skazany korzystał z tej nagrody pierwszy raz czy też po raz wtóry. Musiały się one wszystkie znaleźć w systemie. Dopiero gdy one się tam znalazły, to przy zatwierdzaniu tych wniosków w systemie (...) jedne zatwierdzał kierownik OZ (dla skazanych korzystających już z tej formy nagrody), a pozostałe dyrektor zakładu karnego (dla skazanych korzystających z tej formy nagrody po raz pierwszy). Tłumaczenie się w tym kontekście, że o pewną kategorię skazanych można się było nie martwić, jest nawet niezrozumiałe. Po ustaleniu przez wychowawcę w systemie (...), że wnioski nagrodowe, stanowiące podstawę prawną opuszczenia jednostki przez skazanych zostały zatwierdzone przez właściwego przełożonego, wypisywał on przepustki, które podpisywał we wszystkich przypadkach kierownik OZ, a tylko pod jego nieobecność Dyrektor ZK.

W ocenie apelującego wychowawca P. K. (1), przed 24.08.2013r. procedurę opuszczania skazanych jednostki w związku z udzielonymi nagrodami musiał znać, albowiem była ona opisana w instrukcji, do znajomości której był zobowiązany, a ponadto przeciwzył ją pod nadzorem starszego wychowawcy, a potem drugi raz wykonał ją samodzielnie i prawidłowo. Tak więc w tych dniach po raz trzeci dokonywał czynności związanych z opracowaniem dokumentacji osadzonych wychodzących poza teren oddziału w związku z udzielonymi nagrodami z art. 138 § 1 pkt 7 i 8 kkw. Nie jest więc prawdą, że miał z tym i czynnościami do czynienia po raz pierwszy.

P. K. (1) miał przygotować dokumentację skazanych opuszczających OZ w dniach 24-25.08.2013r. W dniu 18.08.2013r. sporządził listę skazanych przewidzianych do opuszczenia jednostki. Potem zaplanował wyjścia wytypowanych skazanych, także w systemie (...). Jednak nie powiązał już wszystkich skazanych z listy z wnioskami nagrodowym. Na zwróconą mu uwagę przez H. B. (1), w dniu 22.08.2013r. że 6-8 skazanych planowanych do wyjścia nie ma powiązania w systemie z wnioskami nagrodowymi, zobowiązał się do usunięcia tej rozbieżności. Dokonał tego, jednak za wyjątkiem skazanych K. i J., przez co przełożeni powoda (dyrektor) nie mogli dokonać zatwierdzenia nagród. Nie zgłosił przełożonemu, iż wymienieni nie mają wprowadzonych nagród, a więc podstawy do wyjścia, choć w każdej chwili mógł w stosunku do tych skazanych przerwać tę procedurę, a nadto wypisał dla nich przepustki, upoważniające ich do opuszczenia oddziału. Jedynie wrywkowa kontrola uprawnień skazanych nie pozwoliła na wychwycenie przez przełożonego wadliwego wykonania przez powoda obowiązków służbowych i skazani K. i J. bez formalnego uprawnienia opuścili teren OZ.

Apelujący podniósł, że Sąd I instancji, miast zważyć te fakty, uwzględnił powództwo i przyjął, że powód wykonywał te czynności po raz pierwszy, jak by to miało go w jakiś sposób usprawiedliwiać i co zresztą okazało się nieprawdą. Nadto przyjął, że powód został wprowadzony w błąd przez wychowawcę P. B., który „przekazał P. K. (1), by ten zaplanował osadzonych do wyjścia, lecz jednocześnie wyraźnie wskazał, że osadzonymi J. i K., P. K. (1) ma się nie zajmować, bo co do nich - jako wychodzących na taką formę przepustki po raz pierwszy, decyzje podejmuje Dyrektor. P. K. (1) wykonał więc polecenie –zaplanował więc osadzonych do wyjścia, lecz nie wykraczał poza swoje kompetencje i osadzonymi J. i K. - „nie martwił się”, a nadto nie czuł się umocowany do jakichkolwiek czynności związanych z ich wnioskami nagrodowymi."

Zdaniem pozwanego w/w konkluzji nie da się ująć w racjonalne ramy. Trudno przypuszczać, aby takie słowa zostały wypowiedziane przez doświadczonego wychowawcę, który słuchany jako świadek bardzo dokładnie opisał procedurę postępowania i kompetencje wychowawcy w tym zakresie. Przeciwnie zeznania powoda są zaś niewiarygodne, gdyż brak jest dowodów na ich prawdziwość. Nadto z akt sprawy wynika, że powód nie czuł się umocowany i nie martwił się także o innych skazanych, bowiem nie powiązał planowanych wyjść z wnioskami nagrodowymi dla ok. 4-6 z nich, poza skazanymi K. i J.. Ostatecznie w przypadku kilku innych skazanych powód przeprowadził procedurę na dzień 24.08.2013r. od początku do końca, a więc począwszy od planowania, poprzez wprowadzenie wniosków nagrodowych, ich zatwierdzenie i wystawienie przepustek. Z twierdzeń powoda wynika natomiast, iż wiedział, że o udzielenie nagrody w postaci widzenia poza zakładem wnioskuje do dyrektora tylko za pomocą systemu N..NET i dyrektor udziela nagrody również za pomocą systemu. Skoro zatem powód o tym wiedział, to jak jednocześnie miał się „nie martwić” i nie czuć się umocowany do jakichkolwiek czynności związanych z wprowadzeniem do systemu

N..NET wniosków nagrodowych. Skarżący wskazał również, że ustalenia Sądu są różne od treści zeznań P. K. (2), bowiem świadek zeznał, iż skazani byli pozytywnie zaopiniowani przez komisję penitencjarną, a wychowawca P. K. (1) miał sporządzić wnioski nagrodowe i dokumentację dotyczącą ich wyjścia na tę nagrodę. Wbrew ustaleniom Sądu z zeznań świadka H. B. (1) wynika, by jedynie przekazał powodowi informację o braku nagród w systemie. Nadto świadek ten w żadnym fragmencie swych zeznań, nie wyraził się, że to P. B. nie wprowadził do systemu wniosków nagrodowych dla dwóch skazanych. Z zeznań H. B. (1) wynika natomiast, że zadzwonił do powoda, bo wykrył brak powiązania w systemie a w systemie widać kto planował wyjście. Oznacza to, że właśnie powód, a nie P. B. planował wyjścia skazanych i prowadził sprawę. Świadek zeznał również, że

powód wówczas powiedział, że posprawdza z listą i uzupełni.

Pozwany zaznaczył, że wprowadzanie wniosków nagrodowych do systemu N..NET to kompetencja wychowawcy. W tygodniu poprzedzającym wyjście skazanych (24.08.2013r.) w OZ P. pełnił służbę tylko jeden wychowawca, właśnie P. K. (1). Komu w takiej sytuacji, jak nie powodowi i kto jak nie kierownik, miał polecić opracowanie dokumentacji skazanych planowanych do wyjścia w tym dniu. Powód niewątpliwie rozpoczął procedurę wyjścia skazanych (zaplanował je), więc już wtedy musiał działać na polecenie przełożonych, jak też ją zakończył, wypisał druki przepustek stanowiących zezwolenie na opuszczenie jednostki, o czym zeznał świadek K., który podpisał je w obecności wychowawcy. Powód natomiast wbrew oczywistym faktom przeczy, aby otrzymał polecenie służbowe podjęcia czynności prowadzące do opuszczenia przez skazanych jednostki w dniu 24.08.2013r., w tym powiązania planowania z nagrodą, poza może zaplanowaniem ich wyjścia, ale i to nie jest pewne, a Sąd Rejonowy to przyjmuje, bez analizy samych wyjaśnień powoda. Apelujący powołał się zeznania powoda w wersji elektronicznej, szczególnie w 32-36 minucie trwania rozprawy, gdzie powód wyjaśnił, że po rozmowie z H. B. (1) poszedł z tą sprawą do kierownika P. K. (2), który powiedział mu, że ma wnioski dla wszystkich planowanych do wyjścia skazanych wprowadzić do systemu i zadzwonić do pani dyrektor aby te wnioski zatwierdziła. Zrobił to z pokoju kierownika, bo tam jest bezpośrednia linia. Powód jednak nie dzwonił do dyrektora ZK w sprawie skazanych K. i J., bo dla nich wniosków nagrodowych do systemu nie wprowadził. Zatem jego telefon musiał dotyczyć innych skazanych korzystających z tej formy nagrody po raz pierwszy, bo inaczej wnioski nagrodowe mógł zatwierdzić kierownik

P. K. (2) z którym właśnie zakończył rozmowę. Powód nie potrafił też przekonująco wyjaśnić, dlaczego nie powiązał w systemie N..NET planowanego wyjścia dwóch skazanych z nagrodą to wyjście umożliwiającą. W dalszym ciągu wyjaśnień stwierdził, że nie zrobił tego, bo to nie byli osadzeni z jego grupy wychowawczej ale z uwagi na słabość tego argumentu nie podtrzymywał go. Potem stwierdził, że wprowadzenie tych nagród dla skazanych K. i J., nie miało sensu ponieważ, był czwartek i było już za późno.

Pozwany podkreślił, że polecenie kierownika wydane powodowi w dniu 22.08.2013r. dotyczyło wprowadzenia nagród dla wszystkich skazanych zaplanowanych do wyjścia przez powoda bez jakichkolwiek wyjątków, tak więc nawet ewentualne wcześniejsze sugestie P.B. w tym względzie nie mogły już wiązać powoda. Oczywiście jest więc, że pominięcie przez powoda skazanych J. i K. było wynikiem jego niedbalstwa w wykonywaniu wcale nieskomplikowanych i czysto technicznych obowiązków służbowych. Wystarczyłoby, ażeby powód przed wypisaniem przepustek dla skazanych skonfrontował listę osadzonych, których sam zaplanował do wyjścia w dniu 24.08.2013r. z zapisami w systemie N..NET w sprawie zatwierdzenia wniosków nagrodowych, a do zdarzenia by w ogóle nie doszło. To właśnie za to działanie, w sposób oczywisty niedbałe, powód został upomniany naganą w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu dyscyplinarnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W. skutkowałą uchynieniem zaskarżonego wyroku, zniesieniem postępowania w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce.

Powyższe jest skutkiem stwierdzenia nieważności postępowania przed Sądem Rejonowym.

Zgodnie z art. 379 pkt 5 kpc nieważność postępowania zachodzi jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

Wskazać trzeba, że okoliczność, że w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji Skarb Państwa nie był reprezentowany przez właściwą jednostkę organizacyjną może stanowić przyczynę nieważności postępowania ze względu na pozbawienie strony (Skarbu Państwa) możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30.10.2013r. w sprawie II CZ 58/13 (Biul.SN 2013/12/20) a Sąd Okręgowy je podziela. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

W zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy stronę pozwaną określił jako Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W.. Takie określenie pozwanego w świetle art. 3 kp jest to prawidłowe. Wprawdzie zakłady karne są jednostkami organizacyjnymi Służby Więziennej, a ich dyrektorzy posiadają niektóre uprawnienia charakterystyczne dla reprezentantów pracodawców, jednak nie można przyjąć, że zakład karny jest pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p. Funkcjonariusz wykonuje bowiem swoje obowiązki w oparciu o służbowy stosunek zatrudnienia o charakterze administracyjnoprawnym. Nie jest więc pracownikiem. W takich sprawach zdolność sądowa przysługuje, zgodnie z art. 67 § 2 kpc, Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez organ jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie lub organ jednostki nadrzędnej. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 13 sierpnia 2013r. (III PZP 5/13, LexPolonica nr 7278668).

Z akt sprawy wynika, że w pozwie jako stroną pozwaną wskazano Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W., lecz następnie w piśmie procesowym, datowanym na 09.07.2014r., powód wskazał, że stroną pozwaną powinien być Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W.. Mimo tego Sąd Rejonowy w żaden sposób formalnie nie zaznaczył zmiany oznaczenia pozwanego, nie wezwał go do udziału w postępowaniu i nie doręczył mu odpisu pozwu. Co więcej, aż do ostatniej rozprawy stroną pozwaną określał jako Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W.. Dopiero na ostatniej rozprawie i w wyroku pozwanego określił prawidłowo jako Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W.. Powyższe skutkowało tym, że w postępowaniu przed Sądem I instancji prawidłowy pozwany, Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W., faktycznie nie brał udziału, przez co został pozbawiony możliwości obrony swoich praw.

Strona pozwana przed Sądem Rejonowym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, r.pr. W. S.. Z akt sprawy wynika jednak, że wówczas działał on w imieniu Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W.. Świadczy o tym fakt, iż złożył pełnomocnictwo jedynie do reprezentowania Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W., w jego imieniu sporządził i złożył odpowiedź na pozew oraz składał wszystkie pisma procesowe. W żadnym z tych pism, aż do końca postępowania, nie wskazał, że reprezentuje Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W.. Nie reprezentował więc Skarbu Państwa - Zakładu Karnego W. B. w W., a co więcej, nie przejawiał w żaden sposób woli reprezentowania tego podmiotu. Powyższe było związane zapewne z faktem, iż Sąd Rejonowy w żaden sposób – aż do ostatniej rozprawy formalnie nie zaznaczył, iż doszło do zmiany oznaczenia pozwanego na Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W.. Strona powodowa (również reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika) w piśmie z dnia 09.07.2014r. (k. 31a.s.) wprawdzie wskazała, że z „ostrożności procesowej wnosi zmiany po stronie pozwanej przez ustalenie, że w niniejszej sprawie w charakterze pozwanego powinien występować Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W.”, lecz mimo tego w toku całego postępowania jako pozwanego w wszystkich pismach nadal określała jako Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W..

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że postępowanie przed Sądem I instancji faktycznie było prowadzone przeciwko Dyrektorowi Okręgowego Służby Więziennej w W.. Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W. nie brał zaś udziału w postępowaniu, a tym samym został pozbawiony możliwości obrony swoich praw, co skutkuje nieważnością postępowania w całości.

Wprawdzie apelacja została wniesiona już przez Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W., lecz nieważność postępowania Sąd Okręgowy jest zobowiązany brać pod uwagę z urzędu. Dopiero do apelacji zostało dołączone pełnomocnictwo, upoważniające r.pr. W. S. do reprezentowania Skarbu Państwa - Zakładu Karnego W. B. w W..

Zauważyć należy, że aktualnym orzecznictwie dopuszcza się wprawdzie możliwość zatwierdzania czynności dokonanych przez wadliwie umocowanego pełnomocnika, lecz w niniejszej sprawie nie było podstaw do podejmowania przez Sąd Okręgowy czynności mających na celu potwierdzenie przez Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W. czynności dokonanych przez r.pr. W. S. przed Sądem Rejonowym. Możliwość taka istnieje bowiem tylko w przypadku podejmowania przez pełnomocnika czynności za stronę, mimo braku prawidłowego umocowania. Tymczasem w niniejszej sprawie, jak już wskazano wyżej, r.pr. W. S. nie działał w imieniu Skarbu Państwa - Zakładu Karnego W. B. w W.. Nie tylko bowiem nie złożył pełnomocnictwa do działania w jego imieniu, lecz nie przejawiał w żaden sposób woli reprezentowania tego podmiotu. Złożył pełnomocnictwo jedynie do reprezentowania Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W., w jego imieniu sporządził i złożył odpowiedź na pozew oraz w jego imieniu składał wszystkie pisma procesowe w sprawie. Nie miał więc zamiaru (woli) reprezentowania Skarbu Państwa - Zakładu Karnego W. B. w W. a podmiot ten nie podejmował żadnych czynności, dlatego obecnie nie ma podstaw do zatwierdzania jakichkolwiek czynności.

Reasumując należy uznać, że Skarb Państwa - Zakład Karny W. B. w W. nie mógł podejmować żadnych czynności w postępowaniu przed Sądem Rejonowym i nie miał pełnomocnika, dlatego został pozbawiony możliwości działania. Tym samym doszło do nieważności postępowania, określonej w art. 379 pkt 5 kpc, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i zniesieniem postępowania w całości.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy prawidłowo oznaczył stronę pozwaną oraz ponownie przeprowadził całość postępowania dowodowego. Zauważyć trzeba, że zaskarżone Orzeczenie Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w W. opierało się także na ustaleniu, że P. K. (2) wydał powodowi polecenie przygotowania całości dokumentacji, na podstawie której skazani w związku z nagrodami opuszczą OZ w P.. Nadto opierało się na stwierdzeniu, że powód w dniu 18.08.2013r. zrobił dwie listy: 1. sześciu skazanych zaplanowanych przez niego w systemie N.. (...) na widzenie ze 138 1 1 pkt 7 kkw i 2. – siedmiu skazanych zaplanowanych na opuszczenie zakładu bez dozoru na okres nie przekraczający 14 dni. Apelujący wywodził też, że dnia 22.08.2013r. H. B. (2) poinformował powoda, że nie są wprowadzone wnioski do N.. (...), powód usunął nieprawidłowości, za wyjątkiem wniosków dotyczących Ł. J. i M. K..

W kontekście powyższego Sąd Rejonowy ustalił więc, jaki był zakres obowiązków powoda P. K. (1), w szczególności w zakresie procedury wprowadzania do systemu N.. (...) wniosków o udzielenie nagrody i planowania opuszczenia Zakładu Karnego. Nadto ustalił, czy on miał obowiązek wykonać te czynności także w stosunku do skazanych Ł. J. i M. K. oraz dlaczego tego nie uczynił. W tym celu Sąd przesłuchał ponownie świadków, przy czym porównał ich zeznania z zeznaniami składanymi w toku postępowania dyscyplinarnego. Sąd ponownie przesłuchał również powoda, a zeznania te powinny również zawierać odniesienie się do treści jego zeznań składanych w toku postępowania dyscyplinarnego do treści pisma P. K. (1) z k. 104 akt postępowania dyscyplinarnego, w których podawał inną przyczynę nie wprowadzenia nagród. Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok przyjął, iż P. K. (1) miał zbyt małe doświadczenie, aby samodzielnie prowadzić w systemie N.. (...) procedurę wnioskowania o udzielanie nagród i planowania do opuszczenia Zakładu w związku z nagrodami. Ponieważ pozwany w apelacji podnosił, że jego doświadczenie było wystarczające, skoro prawidłowo przeprowadził procedurę co do skazanych, za wyjątkiem Ł. J. i M. K., wyjaśnienia wymaga także i ta kwestia. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd wydał wyrok, biorąc pod uwagę cały zgromadzony w sprawie materiał o rozstrzygnięciu o kosztach postępowania za obie instancje.

Mając na uwadze powyższe w oparciu o art. 386 § 2 kpc orzeczono jak w sentencji.